

PODOBENSTVO O SVADBE KRÁĽOVHO SYNA (28. nedeľa cez rok)

Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý vystrojil svadbu svojmu synovi. Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu. Ale oni nechceli ísť. Znova poslal iných sluhov s odkazom: „Povedzte pozvaným: Hostinu som už prichystal, voly a kŕmny dobytok sú pozabíjané a všetko je pripravené; poďte na svadbu!“ Ale oni na to nedbali a odišli: jeden na svoje pole, iný za svojím obchodom. Ostatní jeho sluhov pochytili, potupili a zabili. Kráľ sa rozhneval, poslal svoje vojská, vrahov zahubil a ich mesto podpálil. Potom povedal svojim sluhom: „Svadba je pripravená, ale pozvaní jej neboli hodní. Choďte preto na rázcestia a všetkých, čo nájdete, zavolajte na svadbu.“ Sluhovia vyšli na cesty a zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých; a svadobná sieň sa naplnila hosťami. Keď kráľ vošiel pozrieť si hostí, zbadal tam človeka, ktorý nebol oblečený do svadobného odevu. Povedal mu: „Priateľu, ako si sem mohol vojsť bez svadobného odevu?“ On onemel. Tu kráľ povedal sluhom: „Zviažte mu nohy i ruky a vyhoďte ho von do tmy; tam bude plač a škripanie zubami.“ Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených. (Mt 22, 1-14)

U Židov bolo zvykom pozývať na svadbu dvakrát. Prvé pozvanie bolo vzdialené a druhé celkom bezprostredné. Z textu „*hostinu som už prichystal... všetko je pripravené*“ je zrejmé, že pozvaní účať na hostine museli kráľovi sľúbiť. A zrazu sa vyhovárajú. Zvlášť v Oriente ešte i dnes platí, že ničím si človeka nezískate viac ako prejavom pocty.

Je známe, že v Ježišovej dobe odmietnuť kráľovo pozvanie na svadobnú hostinu znamenalo vyjadrenie otvoreného nepriateľstva, vzbury, podnietenie k vyostreniu vzťahov, dôvod na vojnové riešenie konfliktu. Aj v podobenstve čítame, že kráľ dal mesto podpáliť. Ide zrejme o neskorší dodatok k podobenstvu, ktorým chcel Matúš (alebo niektorý z jeho žiakov) takto vložiť do evanjelia zmienku o už uskutočnenom zničení Jeruzalema Rimanmi. (r. 70)

Podobenstvo o svadbe kráľovho syna Ježiš rozpráva veľkňazom a zákonníkom. Oni sú náboženskými vodcami Izraela. O nich Ježiš hovorí, že zavrhovali a zabíjali prorokov presne tak ako v podobenstve pozvaní na svadbu pozabíjali kráľových sluhov. Ich zodpovednosť v národe bola veľká, pretože vďaka ich náboženskému vplyvu Izrael nakoniec pozvanie na mesiášsku hostinu neprijal.

Odmietnutie pozvania Židmi však umožnilo otvoriť kráľovu hostinu pre iné národy. Vyústenie príbehu je teda rovnaké ako v evanjeliu predchádzajúcej nedele: tým, že vinica bola odňatá pôvodným vinárom, dostávajú šancu iní. Evanjelium hovorí, že kráľ vyslal svojich sluhov na rázcestia. Správnejší preklad znie „*na periférie mesta*“, akési „*výpadovky*“, odkiaľ vedú cesty von. „*Až na samý kraj zeme.*“ (Sk 1, 8)

Aj našou povinnosťou je otvárať sa voči perifériám a uznať, že aj tí, ktorí sa nachádzajú na okrajoch spoločnosti či Cirkvi, sú adresátmi Božej štedrosti. Ako hovorí pápež František: „*Máme nie zužovať Božie kráľovstvo do hraníc našej malej cirkvičky, ale rozširovať Cirkev na rozmery Božieho kráľovstva. Lebo Božia dobrota nemá hranice a nikoho nediskriminuje.*“

Pri chápaní podobenstva máme problém s tým, že jeden človek je vyhodенý z hostiny von, pretože nemal na sebe svadobný odev. Ako však môže mať na sebe svadobný odev niekto, kto bol neočakávane pozvaný? Evanjelista chcel zrejme poukázať na pomery

v prvokresťanskej obci, kde nie všetci, ktorí sa dali pokrstiť, žili v súlade s evanjeliom. Pavlove listy na viacerých miestach hovoria o skazenosti niektorých prvých kresťanov.

Svadobný odev má v texte ešte jeden význam. Je symbolom darovanej spásy. A pravdou je, že tento „odev“ nikto z nás nemôže mať na sebe sám od seba. Nijakými skutkami spásu nezískame. Je Božím darom. Na kríži boli Ježišovi strhnuté jeho šaty. Boh od nás žiada prijať dar spásy a obliecť sa do jeho šiat. Iba čisté a sväté Ježišovo rúcho nám môže zabezpečiť účasť na hostine.